

— Защо? — попиталъ юнакътъ.

— Защото ги пазятъ работливи човѣчета. И само на работливъ човѣкъ ще ги довърятъ. За да трѣгне първата съ тебе, трѣбва за единъ день да прекопаешъ една градина, сто хвърля дълга и толкова широка. За да вземешъ втората, трѣбва за единъ день да пресѣнешъ и съберешъ сто корита златенъ пѣськъ. А да може и най-малката, най-хубавата, да трѣгне съ тебе, трѣбва за единъ день да съберешъ сто ковчега скъпоценни камъни... Наемашъ ли се, юначе, да свършишъ тая работа?

— Наемамъ се, — отговорилъ юнакътъ.

Тогавъ подземното човѣче му дало една свирка и добавило:

— Щомъ се наемашъ, не губи време! Вземи тая свирка. Тя ще те пази отъ твоитъ другари. Щомъ ти сторятъ нѣщо лошо, ти надуи свирката, и всичко ще се нареди както трѣбва.

Юнакътъ скрилъ свирката, благодарилъ на подземното човѣче, взелъ кошницата и отишелъ при дълбокия кладенецъ.

Дошли и другаритъ му. Той имъ разказалъ всичко, каквото научилъ отъ подземното човѣче. После добавилъ:

— Спуснете ме сега! Щомъ се минатъ три деня, като не се брой днешниятъ, елате пакъ тукъ! Щомъ поклатя вжжето, теглете нагоре! Ще изтеглите и царскитъ дъщери, и мене.

Спустнали го.

Като стигналъ на долната земя, посрещнало го едно малко човѣче и го завело при най-голъмата царска дъщеря. Той я сварилъ, че копае въ голъма градина. Край нея копаели безброй малки човѣчета. — Азъ дойдохъ да те заведа при баща ти на горната земя, — рекълъ юнакътъ. — Казвай, коя градина трѣбва да прекопая, та да те пустнатъ съ мене.

Показали му градината. На другия день той я прекопалъ цѣлата.

Повелъ юнакътъ царската дъщеря и отишелъ при другата сестра. Тя пресѣвала златенъ пѣськъ. Като видѣла сестра си и юнака, много се зарадвала. Безброй малки човѣчета работѣли край нея.

— Ние идемъ, да те заведемъ на горната земя, — рекълъ юнакътъ. — Пригответе сто корита, да ги напълня за единъ день съ златенъ пѣськъ.

Приготвили му сто корита. На другия день той ги напълнилъ съ златенъ пѣськъ.